

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D. a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Goldprint s.r.o.**
sídlem Klimentská 1652/36, Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Stanislavem Pospíšilem
sídlem Klimentská 1652/36, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2019, č. j. 48145/19/5100-41457-712281

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadá v záhlaví uvedené rozhodnutí žalovaného, kterým podle 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“),

delegoval místní příslušnost k výkonu správy všech daní s výjimkou daně z nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, a to s účinností od 21. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž toto rozhodnutí bylo oznámeno.

2. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce jsou naplněny důvody účelnosti pro použití § 18 daňového řádu (jenž upravuje delegaci místní příslušnosti). Žalovaný na základě důkazů, získaných v průběhu řízení o delegaci místní příslušnosti, zahájeného na základě podnětu Finančního Úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 4396896/19/2000-11452-111019, dospěl k závěru, že těžiště ekonomické činnosti žalobce se uskutečňují v Boskovicích, kde má žalobce svoji provozovnu žalobce, nikoli na adrese sídla zapsaného v obchodním rejstříku (Klimentská 1652/36, Nové Město, 110 00 Praha 1).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítá, že institut delegace místní příslušnosti je výjimečným řešením. Z odůvodnění proto musí být patrné jakými úvahami a na základě jakých podkladů správce daně shledal návrh na delegaci opodstatněným, proč došlo k výjimce za zákonem určené příslušnosti.
4. Žalobce namítá rozpor napadeného rozhodnutí se skutkovým stavem věci a pochybení žalovaného v rámci volného hodnocení důkazů.
5. Žalobce poukazuje na kritérium účelnosti vyplývající ze znění § 18 odst. 1 daňového řádu.
6. Žalobce namítá, že pouze po jediné krátké návštěvě nabyt správní orgán přesvědčení, že adresa rejstříkového sídla žalobce je virtuálním sídlem. Přehlédl však řádně označené kanceláře ve 2. nadzemním poschodí, řádně označenou dopisní schránku v přízemí. Na rejstříkové adrese žalobce sídlí několik právních kanceláří a několik obchodních společností, od 4. nadzemního poschodí jsou bytové jednotky. Adresa Klimentská 1652/36 určitě neplatí v Praze za virtuální sídlo. Žalobce nepoužívá žádnou dosílku a přebírá řádně poštu, a to i doporučenou. Došlá pošta se zapisuje do knihy došlé pošty, která je vedena pro subjekty mající prostory ve 2. nadzemním poschodí.
7. Žalobce uvádí, že na adrese Legionářská 2536/2c, Boskovice se nachází jeho expediční sklad, neboť žalobce se zaměřuje na zahraniční obchod. Žalovanému musí být ze zasílaných výkazů zřejmé, že 99% svého obratu realizuje žalobce v zahraničí. K tomu žalobce dokládá své obrátové předvahy za období od 1. 12. 2018 do 31. 12. 2019.
8. Dále žalobce uvádí, že žalovaný formalisticky a bez řádného odůvodnění udělal ze skladových prostor, kde není topení ani internetové připojení, řádné sídlo žalobce. Nemovitost je ve vlastnictví jednoho ze společníků žalobce a žalobce doložil řádnou nájemní smlouvu, na základě které užívá nemovitost jako sklad. Expediční sklad je umístěn v Jihomoravském kraji, neboť žalobce zboží expeduje dále do zahraničí prostřednictvím rakouské distribuční sítě, což musí být správci daně známo.
9. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný mylně dovozuje, že ekonomická činnost žalobce probíhá právě v nevytápěném skladě bez připojení k internetu na adrese Legionářská 2536/2c, Boskovice. Žalobce uvádí, že veškerá emailová obchodní korespondence je odesílána z IP adresy Klimentská 1652/36, Praha 1 a zde je rovněž přijímána. To dokládá znaleckým posudkem č. 43/7/2020 ze dne 30. 6. 2020, vypracovaným Ing. R. L., znalcem v oborech Kybernetika, Elektrotechnika a Ekonomika. Žalobce uvádí, že tato emailová

kořpondence není vedena v čeřtině a je překládána do českého jazyka pro potřeby expedice z Boskovic. Z tohoto důvodu je u žalobce zaměstnán Ing. N., který ovládá několik cizích jazyků s tím, že dochází do sídla žalobce Klimentská 1652/36. Rovněž jeden ze společníků žalobce žije dlouhodobě trvale v Praze a společně s Ing. N. sjednává závazky, řídí obchodní činnost, připravuje exportní dokumentaci, dodací listy a faktury. Veřkerá obchodní kořpondence je uložena v sídle žalobce Klimentská 1652/36, rovněž veřkeré dodací listy, faktury a účetní doklady. Správci daně musí být z podaných kontrolních hlášení zřejmé, že se žalobce zabývá zahraničním obchodem, kdy vyváží papírové výrobky v několika jazykových mutacích. Ekonomickou činností žalobce tak zjevně není nakládka a vykládka kartonů, ale sjednání smluvních obchodních vztahů, na základě kterých exportuje papírové výrobky v sedmi jazykových mutacích, přičemž zcela zásadní je jazyková výbava, kterou skladníci v Boskovicích neoplývají. Žalovaný nepožádal žalobce ani o předložení výrobků, se kterými obchoduje. Žalobce zdůrazňuje, že na rozdíl od skladu v Boskovicích má žalobce ve svém sídle Klimentská 1652/36 kompletní zázemí pro jednání se zahraničními odběrateli zboží, internet a kancelářskou techniku.

10. Žalobce má za to, že se stal další obětí formalistického přístupu správních orgánů v rámci „vyhánění daňových subjektů z Prahy“. S ohledem na skutečnost, že dle současných daňových předpisů může být žalobce předmětem daňové kontroly kteréhokoliv pracoviště daňové správy v rámci České republiky, by žalobce mohla nechat otázku delegace místní příslušnosti lhotejným. Podává žalobu s ohledem na principy právního státu a ústavou zaručená práva. Žalobce uvádí, že žaloba bude doplněna zmíněným znaleckým posudkem.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námítky považuje za nedůvodné. Odkazuje na napadené rozhodnutí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařizení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), a sice souhlasu účastníků.
13. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. V posuzované věci je mezi účastníky řízení sporné, zda žalovaným zjiřtěné skutečnosti týkající se využívání provozovny v Boskovicích představují oproti sídlu žalobce zapsanému v obchodním rejstříku a v návaznosti na žalovaným učiněná další skutková zjiřtění důvod, pro který bylo možné přistoupit k delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného správce daně.
15. Podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost právnické osoby řídí jejím sídlem, kterým se rozumí adresa zapsaná v obchodním nebo obdobném veřejném

rejstříku. Podle § 18 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližše společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, jestliže je to účelné nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.

16. Je zřejmé, že z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní (nikoli kumulativní, nýbrž alternativní) kritéria pro delegaci, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí, kterými místně příslušný správce daně nedisponuje. Jak v této souvislosti judikoval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 54, publikovaném pod č. 1720/2008 Sb. NSS: „(...) *řádná správa daní (...) vyžaduje ovšem, aby v konkrétních případech tam, kde to požadavky řádné správy vyžadují, byla zákonem stanovená příslušnost prolomena, a správu konkrétní daně konkrétního daňového subjektu vykonával jiný správce daně než ten, koho označuje zákon.*“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
17. V nyní souzené věci přitom bylo aplikováno kritérium účelnosti, a proto se krajský soud dále zabýval pouze přezkoumáním naplnění tohoto kritéria. Účelnost delegace je neurčitým právním pojmem, jenž správní orgán interpretuje a aplikuje na konkrétní věc, přičemž dle odborné literatury bude kritérium účelnosti naplněno např. v situaci, *„kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž fakticky vykonává své podnikatelské aktivity. V takovém případě bude s ohledem na zásady hospodárnosti, efektivity a šetrnosti daňového řízení vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzených daňovým subjektem v rámci daňových řízení, zde se bude zpravidla provádět místní šetření či daňová kontrola týkající se daňových povinností tohoto daňového subjektu (srov. § 80 odst. 1 a § 85 odst. 2). Obdobně je namístě postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané v příslušném veřejném rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tj. místa, na němž právnická osoba skutečně vykonává svou činnost, z něhož je skutečně řízena (srov. komentář k § 13 bod 17 a násl.). Výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě „svých“ daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti (srov. § 14) by byl značně neefektivní a nevhodný“* (viz Dráb, O. [§ 18 Delegace] In: Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K. a Žiškova, M. Daňový řád: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. Dostupné v Systému ASPI pod ASPI ID: KO280_2009CZ).
18. Rovněž dle judikatury Nejvyššího správního soudu je při rozhodování o delegaci potřeba zkoumat právě skutečnost, zda k reálné ekonomické činnosti daňového subjektu dochází v místě jeho sídla, které je uvedené v obchodním rejstříku, provozovny nebo na jiné adrese, včetně toho, o jaký druh činnosti se jedná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016-20, publikovaný pod č. 3486/2016 Sb. NSS). Na totožných východiscích je založena i rozhodovací praxe zdejšího soudu (viz rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 Af 60/2015-37, nebo ze dne 16. 2. 2017, č. j. 30 Af 101/2015-67; dostupné na www.nssoud.cz).
19. Pro věcné posouzení případu je tedy klíčové, co skutková zjištění žalovaného, resp. Finančního úřadu pro hlavní město Prahu a Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, vypovídají o činnosti žalobce a o místě jeho reálné činnosti.

20. Ze správního spisu vyplynulo, že úřední osoby Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 1, provedly místní šetření na adrese rejstříkového sídla žalobce dne 23. 11. 2018 (viz úřední záznam č. j. 8644871/18/2001-5252-21-108408), kde se nachází šestipatrová budova, ve které jsou umístěny zejména bytové jednotky. V době uskutečnění místního šetření byla budova uzamčena, na zvoncích ani na vstupních dveřích nebylo označení žalobce (na rozdíl od třech dalších subjektů, které zde sídlí) a obyvatel domu vcházející do budovy sdělil, že žalobce se zde nenachází. Soud má za to, že za dané situace, kdy nic nenasvědčovalo ekonomické činnosti žalobce na uvedeném místě, nebylo možné po správci daně spravedlivě požadovat, aby domýšlel a prověřoval, zda a kde se v uzavřené šestipatrové budově může nacházet označená kancelář či dopisní schránka žalobce, resp. nelze důvodně namítat, že správce daně při místním šetření přehlédl řádné označení žalobcovy kanceláře ve 2. nadzemním poschodí a jeho řádně označenou dopisní schránku v přízemí, když je neměl možnost spatřit, jelikož se do domu vůbec nedostal. Krajský soud dodává, že případné řádné označení kanceláře a schránky žalobce by nehrálo roli při samotném rozhodování o delegaci místní příslušnosti.
21. Krajský soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce, že žalovaný nabyl po jediném krátkém místním šetření mylného přesvědčení, že adresa rejstříkového sídla je tzv. virtuálním sídlem žalobce. Krajský soud předně poznamenává, že „virtuální“ adresou nemusí být označována pouze taková adresa, kde není vykonávána vůbec žádná činnost daňového subjektu, ale rovněž taková adresa, kde není soustředěna hlavní podnikatelská činnost daňového subjektu (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 29 Af 58/2015-60).
22. Z průběhu jediného místního šetření zachyceného ve výše zmíněném úředním záznamu skutečně nelze dovodit jednoznačně závěry, že sídlo žalobce na adrese Klimentská 1652/31 v Praze má pouze „virtuální“ charakter, jak namítá žalobce. Nicméně z odůvodnění napadeného rozhodnutí (konkrétně z bodu [15], na které odkazuje i žalobce v podané žalobě) je zřejmé, že žalovaný při hodnocení charakteru rejstříkového sídla žalobce vycházel i ze zjištění plynoucích z místního šetření uskutečněného dne 10. 6. 2019 úředními osobami Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územního pracoviště v Boskovicích, na adrese provozovny žalobce v Boskovicích (viz úřední záznam č. j. 3203400/19/3007-00510-703235), jemuž byl přítomen jednatel žalobce (a současně společník žalobce s obchodním podílem ve výši 50%) a dále jeden ze zaměstnanců žalobce. Při místním šetření jednatel žalobce sdělil mimo jiné i následující informace. Žalobce provádí jako svoji hlavní ekonomickou činnost výrobu a prodej pohlednic a další kartonáže. Na adrese v Boskovicích má žalobce dva sklady. Kancelářské prostory má žalobce pouze v Praze. Zde někdy probíhají obchodní jednání. Převážně pak zakázky domlouvá žalobce telefonicky. Žalobce má své stálé zákazníky a novou klientelu nevyhledává. Sídlo v Praze je víceméně z důvodu prestiže. Kancelář žalobce v Praze navštěvuje jednatel občas, občas se zde nachází i JUDr. S. P. - druhý ze společníků žalobce. V Boskovicích se žalobce vyskytuje častěji a prostory využívá k nakládání, skladování a vyskladnění zboží. Krajský soud je toho názoru, že vzhledem k uvedeným zjištěním byl logický a správný závěr žalovaného, že rejstříkové sídlo žalobce je tzv. virtuálním sídlem, kde žalobce nevykonává majoritní část své ekonomické činnosti a není zde trvale k zastížení.
23. Ze spisového materiálu také vyplynulo, že sám jednatel má trvalé bydliště v Jihomoravském kraji v obci Žďárná. Jednatel žalobce je také vlastníkem nebytových

prostor na adrese provozovny v Boskovicích, které pronajímá žalobci k provozování podnikatelské činnosti na základě „smlouvy o nájmu prostoru sloužícího k podnikání“. Podle přílohy č. 1 k Vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti měl žalobce ke dni 1. 12. 2018 šest zaměstnanců s místem výkonu práce v Boskovicích. Oborem činnosti žalobce je velkoobchod a maloobchod, k němuž má žalobce v živnostenském rejstříku zapsanou provozovnu na adrese Legionářská 2536/2c, Boskovice. Hlavní ekonomická činnost žalobce uvedená v jeho daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2019 je „výroba výrobků z papíru a lepenky“.

24. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že uvedená zjištění potvrzují účelnost delegace místní příslušnosti na Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, s uložením spisu na územním pracovišti v Boskovicích. Nelze žalovanému vytýkat, že má žalobce za snadněji přístupného na adrese v Boskovicích.
25. Žalobcem namítaná skutečnost, že ve skladových prostorách v Boskovicích není topení ani internetové připojení, není důvodem pro konstatování, že nebylo splněno kritérium účelnosti. Obdobné závěry lze dle zdejšího soudu vztáhnout také na existenci vybavené kanceláře v Praze s internetovým připojením, která sama o sobě nese svědčí o tom, že je v ní vykonáváno těžiště podnikatelských aktivit žalobce. Naopak z místních šetření bylo prokázáno a pro delegaci místní příslušnosti je určující, že těžiště podnikatelské činnosti se nachází v Boskovicích (přestože tam umístěná provozovna dle tvrzení žalobce není vytápěna a ni připojena na internet).
26. Žalobce v podané žalobě namítal, že jeho ekonomická činnost zjevně není nakládka ani vykládka kartonů jazykově nevybavenými skladníky v Boskovicích, ale sjednávání smluvních obchodních vztahů, na základě kterých exportuje papírové výrobky v sedmi jazykových mutacích. Podle žalobce je pro určení místní příslušnosti pro správu daní rozhodující místo obchodního řízení žalobce a sjednávání zakázek se zahraničními odběrateli jazykově vybavenými zaměstnanci, místo přípravy a uložení exportní dokumentace, dodacích listů a faktur či místo uložení žalobcova účetnictví, a tím je Praha. K tomu soud uvádí, že jakkoliv může být obchodní řízení či (cizojazyčné) jednání s obchodními partnery zásadní pro fungování žalobce a je součástí žalobcova podnikání, jde pouze o dílčí část aktivit žalobce. Žalobcem uváděné související činnosti prováděné v jeho sídle v Praze nepředstavují podstatu jeho podnikání, ale toliko její nutnou doprovodnou součást (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 7 Afs 386/2018-40). Jiná by byla situace, kdyby žalobcova činnost spočívala ve sjednávání prodeje zboží přímo od jiného výrobce k žalobcovým partnerům, kdy by žalobcovo rejstříkové sídlo v Praze mohlo být pro účelnost správy daní rozhodující. Nicméně žalobce netvrdil a neprokazoval, že by takto své obchodní aktivity realizoval. Naopak je zřejmé, že výrobky, jejichž prodej žalobce dohodne v Praze, jsou skladovány v provozovně v Boskovicích a následně se z této provozovny distribuují. V případě žalobce se tedy nejedná o „obchodování“ v sídle v Praze. V souladu s výše uvedenými rozsudky a s ohledem na oblast činnosti žalobce je tak právě činnost žalobce v provozovně v Boskovicích (jak ji vyličil jednatel žalobce v rámci místního šetření v provozovně v Boskovicích – viz odst. 22 shora) reálným výkonem jeho podnikání a podstatou či stěžejní částí jeho celkové ekonomické činnosti a má na danou věc zásadní vliv.
27. Podle krajského soudu není pro určení místní příslušnosti pro správu daní rozhodující ani místo vystavení či uložení účetních dokladů či obchodních dokumentů, a to i s ohledem na současné technické možnosti komunikace na dálku. Rovněž je nutné zmínit, že pro

žalobce s rejstříkovým sídlem v Praze zpracovává účetnictví externí účetní subjekt v Jihomoravském kraji a lze tedy dovodit, že přemísťování dokumentů je pro žalobce snadné. K tomu Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne ze dne 14. 11. 2019, č. j. 7 Afs 386/2018-40, uvedl: „Z hlediska určení místní příslušnosti však nelze význam místa vystavování dokladů a jejich fyzického umístění nijak absolutizovat, zvláště pak v případě právnických osob, jejichž účetnictví je vedeno externími poskytovateli účetních služeb. Je třeba zoblednit poměrně široký rozsah digitalizace účetnictví i správy daní, který sebou nutně přináší potřebu vystavování účetních dokladů a jejich archivace v elektronické formě (tento trend ostatně zachycují i příslušné právní předpisy, srov. např. § 33 zákona o účetnictví, či § 35a zákona o dani z přidané hodnoty). Předávání dokladů správci daně při provádění kontrolní činnosti se v dnešní době standardně děje elektronickou formou, což je Nejvyššímu správnímu soudu známo z úřední činnosti. Místo, kde jsou účetní doklady fyzicky vystavovány a archivovány tak z hlediska určení místní příslušnosti v řadě případů poněkud ztrácí na významu.“

28. Krajský soud v dané věci neshledal ani žalobcem namítaný rozpor napadeného rozhodnutí se skutkovým stavem věci ani namítané pochybení žalovaného v rámci volného hodnocení důkazů. Žalovaný získal podklady (viz výše), které hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, vzal v potaz i námitky vznesené žalobcem v daňovém řízení a následně dospěl ke správným závěrům v mezích běžné logiky úvah o účelnosti delegace místní příslušnosti.
29. Dle krajského soudu byl tedy bez důvodných pochybností zjištěn takový stav věci, který odůvodňuje delegaci místní příslušnosti z hlediska kritéria účelnosti. Krajský soud nepřistoupil k provedení navrhovaných důkazů (znaleckým posudkem č. 43/7/2020 a obratovými předvahami za období 1. 1. 2018 až 31. 12. 2019), jelikož mají prokázat skutečnosti, které žalovaný v daňovém řízení nerozporoval a ani soud je nepovažuje za sporné. Nebylo by tedy účelné potvrzovat, že z rejstříkového sídla v Praze je odesílána obchodní emailová korespondence mezi žalobcem a zahraničními obchodními partnery nebo že se žalobce výhradně zabývá zahraničním obchodem. Podstatné je, že v daňovém řízení žalovaný spolehlivě zjistil, že předmět podnikání žalobce je realizován především v provozovně v Boskovicích, kde je mimo jiné k zastížení i jednatel žalobce.
30. Jelikož závěry žalovaného mají oporu v právní úpravě a správním spisu, není důvodná námitka žalobce, že se stal další z obětí formalistického přístupu správních orgánů v rámci „vyhánění daňových subjektů z Prahy“. Krajský soud dodává, že delegací místní příslušnosti není nijak dotčena možnost žalobce nadále si ponechat sídlo zapsané v obchodním rejstříku na adrese Klimentská 1652/36 a využívat zde zázemí pro činnosti související s administrací jeho provozu.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu

orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. 1. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu